

Hoofdstuk 56

Lieve kleinkinderen,

*Ik ken een meisje dat een klein probleempje had. Binnenkort was ze jarig en ze wist niet goed welke meisjes uit haar klas ze nu **wel** of **niet** voor haar verjaardagsfeestje moest uitnodigen.*

‘Weet je wat?’ zei haar moeder. ‘Je nodigt alle meisjes van je klas uit. Is dat niet leuk?’

‘Ja, dat vind ik mooi, mama.’

Maar gelijk betrok haar gezicht. ‘Nee mama, ik wil niet dat Elske ook komt. Dat is zo’n stom kind. Ze zegt nooit wat en ze kijkt altijd alsof ze wil gaan huilen.’

‘Lieve, bijna jarige dochter,’ antwoordt haar mama, ‘dat doen we wel. Ook Elske is hier in huis welkom! Ook zij krijgt van jou een uitnodigingskaart of jij en de andere meisjes uit jouw klas dat nu leuk vinden of niet!’

Toen het verjaardagsfeestje afgelopen was en alle meisjes heel druk en met veel lawaai naar huis gingen, kwam er één meisje even terug om de mama van de jarige te bedanken.

‘Dank u wel voor alles en ook dat ik erbij mocht zijn.’

**Hoofdstuk 56 - De vreemdeling en de eigen mensen - Lucas 17 : 11 - 19
Mattheüs 11 : 20 - 24**

Toen de Here Jezus op één van zijn reizen door het grensgebied van Galilea en Samaria trok, kwamen op zekere dag tien melaatsen hem tegemoet. Vandaag zeggen wij dat mensen die aan deze vreselijke huidziekte lijden, lepra hebben. Deze tien leprapatiënten hadden veel over Jezus’ wondermacht gehoord en toen zij hem onverwachts aan zagen komen lopen tussen zijn leerlingen en al die andere mensen, begrepen ze dat dit Jezus moest zijn en ook dat dit de kans van hun leven was!

Dat Jezus hen helpen *kon*, daar twijfelden ze niet aan, maar of hij dat *wilde* doen en hen allemaal *wilde* reinigen?

Deze tien leprapatiënten trokken zo veel als maar mogelijk was met elkaar op. Maar het waren niet alle tien Joden: één van hen was een Samaritaan.

Nu voelde deze zieke Samaritaan wel veel voor de Joodse godsdienst. En hij was bijna een Jood met de Joden mee geworden. Als het anders was geweest hadden zijn negen zieke medepatiënten hem ook niet met hen mee willen hebben. Maar hoe dacht zo’n heilige rabbi over een Samaritaanse leprapatiënt? Zou hij wel een buitenlander en dan ook nog een Samaritaan wel willen genezen?

Gelukkig hoefden ze dat hem van te voren niet te vragen.

Midden op de weg bleven deze tien leprapatiënten staan. Toen Jezus nog vrij ver weg was begonnen ze al heel hard te roepen: ‘Rabbi Jezus, heb medelijden met ons!’

De Here Jezus begreep direct dat deze schreeuwende mannen daar midden op de weg leprapatiënten waren en dat ze daarom niet dichterbij waren gekomen. Zo stond het immers voorgeschreven in de wet van Mozes: met gescheurde kleren, het haar los op hun hoofden en de baarden met een doek bedekt, moesten ze van grote afstand de mensen toeroepen dat ze onrein waren.

Jezus wist hoe groot de last was die deze mannen hadden te dragen. Dat ze nooit naar hun eigen huis mochten gaan. Nee, deze mannen hadden geen thuis meer. En ze wisten dat ze nooit weer beter zouden worden!

Jezus zag ze staan en hij kreeg heel veel medelijden met hen. Met een even luide stem als hij geroepen was, schreeuwde hij terug: ‘*Ga naar de stad en laat u aan de priester zien!*’

De tien leprapatiënten begrepen direct wat Jezus bedoelde en ze geloofden hem. Naar een priester ging elke melaatse die dacht dat hij weer beter was geworden en pas wanneer de priester hem rein verklaarde was hij genezen en mocht hij weer terug naar zijn eigen huis.

Melaats en verstoten uit je familie....

O wonder! Deze rabbi Jezus had hen genezen! Bijna niet te geloven! Maar het was waar. Alle witte zieke plekken waren verdwenen...

Ogenblikkelijk draaiden ze zich om en liepen zo snel ze konden naar de stad waar ze tot dit wonder nooit meer mochten komen. Maar nu weer wel.

Tijdens het lopen zagen ze het al. Alle witte plekken op hun huid waren verdwenen en ze voelden zich weer sterk en gezond. De priester in de stad kon ook niets meer van hun ziekte ontdekken. Vooral in dit soort zaken was hij erg, erg nauwkeurig. Hij mocht geen fouten maken.... Ze waren rein en ze waren gezond. Toen ze het dankoffer hadden gebracht gingen ze blij naar huis, naar hun familie. Nu begon hun leven opnieuw. Het was alsof ze voor de tweede keer geboren waren. Nu stonden alle deuren weer wijd voor hen open. Het was bijna te mooi om waar te zijn!

Van deze tien blijde mensen die genezen waren, was er slechts één die aan Jezus teruggacht. Die negen anderen waren blij dat ze genezen waren. Ze hadden het reinigingsoffer gebracht en vonden het niet meer nodig om weer naar Jezus terug te gaan om hem te bedanken. Hij had hen genezen. Hij wist dus dat ze weer gezond waren. Dan zou hij ook wel weten hoe blij en dankbaar ze waren. Er was slechts één gezonde man die naar Jezus terugging om Jezus te zeggen hoe blij en dankbaar hij was. Waar zijn hart zo vol van was, daar kon hij niet over zwijgen.

Zodra hij Jezus zag liep hij naar hem toe. Ja, dat mocht hij nu weer doen. Terwijl deze man met luide stem God verheerlijkte, viel hij op zijn knieën en dankte voor de genade aan hem bewezen. De Here Jezus zag direct dat deze man een Samaritaan was. En terwijl Jezus blij was met de dankbaarheid van deze buitenlander werd hij verdrietig om de ondankbaarheid van zijn eigen volk. Tot alle omstanders zei Jezus: ‘Er zijn toch tien melaatsen beter geworden? Waar zijn de negen anderen? Wilde niemand van die negen terugkomen om God eer te bewijzen dan alleen deze vreemdeling?’ Terwijl Jezus blij naar deze Samaritaan aan zijn voeten keek, zei hij: ‘Ga staan en ga naar huis. Je bent gered, dankzij je geloof.’

En zo kwam het dat die negen kinderen van Israël wel rein, wel genezen werden van hun ziekte, maar niet het eeuwige leven vonden in Jezus Christus. En dat die ene buitenlander niet alleen gereinigd werd van zijn melaatsheid, maar voor eeuwig een kind van God werd.

Een leprapatiënt

Dit was niet de enige keer dat Jezus klaagde over de ondankbaarheid van zijn eigen volk. Eens gebeurde het dat hij dreigende woorden sprak over de steden aan de rand van het meer waar hij de meeste wonderen had gedaan.

De inwoners van die steden hadden hun leven niet veranderd. Een droevige, bittere klacht was het, die een diepe indruk op zijn discipelen maakte toen Jezus zei: ‘Jullie daar, inwoners van Chorazin en Bethsaïda! Jullie zullen gestraft worden. Jullie hebben veel wonderen gezien, maar jullie hebben niet geluisterd. Stel dat de inwoners van Tyrus en Sidon al die wonderen meegemaakt hadden, dan hadden ze al lang laten zien dat ze spijt hadden van hun fouten. En dan hadden ze hun leven veranderd! Als God recht spreekt over de wereld zal hij jullie zwaar straffen. Nog zwaarder dan Tyrus en Sidon.

En jullie daar in Kafarnaüm. Denken jullie dat jullie welkom zijn in de hemel? Nee, het komt niet goed met jullie. Stel dat al die wonderen gebeurd waren in Sodom. Dan had die stad vandaag nog bestaan. Luister naar mijn woorden: Als God rechtsprekt over de wereld zal hij jullie zwaar straffen. Nog zwaarder dan Sodom.

De discipelen huiverden toen ze deze woorden van Jezus hoorden. Dit was wel iets anders dan wat hun altijd van jongs af aan in de synagogen gehoord hadden, nl. dat de Joden, ja heel Israël, Gods eigen volk was en dat alle heidenen vervloekt waren en dat ook altijd zouden blijven.

Ook waren deze woorden van Jezus heel anders dan wat hij gewoonlijk de mensen leerde. Meestal sprak hij troostwoorden, waaruit je kon opmaken dat hij diep medelijden met de mensen had.

Zo hoorden ze hem ook het liefst. Jezus was hun barmhartige hogepriester die Gods genade verkondigde aan mensen die veel verkeerde dingen hadden gedaan.

En toch had Jezus al vaker gezegd dat hij niet op deze wereld gekomen was om alleen vrede en troost te brengen. Maar dat er ook door hem veel strijd op aarde zou zijn.

Eens had Jezus gezegd: ‘Ik ben gekomen om vuur op deze wereld te brengen. Of denken jullie dat ik alleen maar vrede breng? Nee, zeg ik jullie. Om mij zal er veel strijd en verdeeldheid zijn, zelfs in één en hetzelfde huis. Van de vijf personen die daar wonen zullen twee voor en drie tegen mij zijn. De vader en zijn zoon zullen het over mij **niet** eens zijn, evenmin als de moeder met haar dochter.

Deze woorden van Jezus klonken de discipelen niet eens vreemd in de oren. Nu al was er in Israël over hem veel verschil van mening. De één hield Jezus voor een verrader terwijl de ander stellig beweerde en geloofde dat hij de Messias was. Een ander beweerde dat Jezus bezeten was door een démon, terwijl weer anderen vol hielden dat Jezus uit God was.

Ook later, toen Jezus niet meer op deze wereld was en de discipelen het evangelie van Jezus aan Joden en aan heidenen verkondigden zijn deze woorden van Jezus werkelijkheid geworden. Tot aan vandaag toe.